

mentariske Bestemmelser gjort Parterne det til Pligt at fremlægge en skriftlig Udvikling af deres Procedure. Af disse Grunde har Man ment at burde holde paa, at der altid maa være et skriftligt Grundlag for Forhandlingerne. Dette er nu tilfiet opnaaet ved de Fremstillinger af Sogsmaalsgrunde og Indsigelser, som det i Regelen er paalagt Sagsføreren og Indstævnte at fremlægge og meddele hinanden, inden Forhandlingerne i Retten begynde. Hermed har man imidlertid ikke tænkt sig en fuldstændig Udvikling af Sagens juridiske og faktiske Momenter, saaledes som denne efter den nu brugelige Fremgangsmaade gives i et Indlæg, men kun en Fremstilling af dens faktiske Sammenhæng, hvoraf Sogsmaalsgrundene og Indsigelserne tydelig fremgaae. Men disse skrevne Udviklinger har Man tænkt sig som Sagens egentlige Grundlag, udenfor hvilket Parterne i Regelen ikke kunne gaae hverken under de mundtlige Forhandlinger ved selve Retten eller under Sagens Behandling i Appelinstansen. Dette er formentlig tilstrækkelig tydeligt udtrykt i Slutningen af § 27. Det maa da være Parternes Sag at sørge for, at alle deres Sogsmaalsgrunde og Indsigelser fremgaae af det skriftlige Grundlag, hvorfor det ogsaa er forudsat, at ikke blot Debattionen og det første Tilsvær, men ogsaa de senere Forhandlinger kunne nødvendigvis være deslige skrevne Bemærkninger (jvfr. § 27). Det er forudsat, at de skulle overgives til Retten og altsaa blive en Del af Sagens Akter, men Man har fundet det rettest at foreskrive, at det i Regelen ikke bør oplæses, for at forebygge den Misbrug, der andensheds har indfueget sig, at Parterne skriftligen udvikle Alt, hvad de saavel med Hensyn til det retlige som med Hensyn til det faktiske Spørgsmaal have at anbringe, og der efter indskrænke sig til en Oplæsning deraf, hvorved Proceduren væsentlig taber sin mundtlige Karakter. At denne Blanding af skriftlig og mundtlig Behandling skulde lede til Forvirring og Uklarhed, har Man ikke paa nogen Maade kunnet finde sig overbevist om, ligesaa lidt som Man troer, at den vil forvanske Forhandlingens Karakter som væsentlig mundtlig. I visse Tilfælde vil det imidlertid ikke kunne fordres, at Parterne skulle tilveiebringe saa-

danne skrevne Udviklinger. Dette gjælder om Sager under 100 Rd., i hvilke Parterne ifølge den gjældende Lovgivning (Frdn. af 6te August 1824) ere berettigede til at fordrø Veiledning af Retten. I disse Sager har Man da ment, at det iøvrigt her mindre nødvendige skriftlige Grundlag burde tilveiebringes ved, at Parternes Anbringender af Dommeren foranlediges tilførte Protokollen. I de Sager, som det paa Grund af deres paatrængende Bestaffenhed tilledes at paastævne med kortere Bærel end det sædvanlige (§ 23; jvfr. § 18), ville Parterne i Regelen være ude af Stand til at iagttage det i den nævnte Henseende Fornødne, og her maa da Sogsmaalsgrundene og Indsigelserne faststilles ved Diktat til Protokollen. I de Tilfælde, hvor offentlig Stævning bruges (§ 23; sidste Punktum), er det vel Sagsføreren umuligt, saaledes som ellers, samtidigt med Forhørdelsen af Stævningen at overlevere Modparten den skriftlige Fremstilling (jvfr. Affattelsen af Begyndelsen af § 28), men det maa naturligvis ikke desto mindre være hans Pligt at fremlægge den ved Sagens Anhængiggjørelse (§ 27), hvorfor der ingen særlig Regel skjønnes nødvendig for dette Tilfælde. Udenfor de Tilfælde, hvor saaledes Sagens Grundlag i Mangel af andet skriftligt Grundlag maa gives til Protokollen, har Man derimod ikke fundet det nødvendigt, at der skeer nogen Protokolltilførsel af Parternes mundtlige Foredrag; dog er det anseet rigtigt, eller vel endog nødvendigt at tillade hver af Parterne at faae enkelte bestemte af ham selv fremsatte Benægtelser eller af Modparten gjorte Indrømmelser tilførte (§ 31). Dette skjønnes heller ikke at kunne være forbundet med nogen som helst Mislighed eller Vanskelighed.

Iøvrigt har man naturligvis maattet indrømme, at enkelte Sager efter deres særegne Bestaffenhed — f. Ex. indviklede Mellemregningsforhold — hensigtsmæssigen ville kunne behandles efter en rent skriftlig Procedure (§ 26). Nærmere at betegne, hvilke Sager dette gjælder om, har hverken været gjørligt eller nødvendigt. Det staaer vistnok til at vente, at det i Begyndelsen, inden man er bleven vant til den mundtlige Procesform, vil blive Tilfældet ved